

'Ze hebben lekker twee papa's'

TEKST **LYDIA VAN DER WEIDE** FOTOGRAFIE **HUIB VAN WERSCH**

TOEN SARA COSTER 35 WAS, NOG ONGEVEER ZESTIG VRUCHTBARE EITJES HAD MAAR GÉÉN PARTNER, BESLOOT ZE OP EEN ALTERNATIEVE MANIER KINDEREN TE KRIJGEN. NU IS ZE MOEDER VAN LORENZO (6)

EN CLAUDIO (4), SAMEN MET TWEE HOMOVEDERS: LUCA EN SIMON.

'ONZE ZONEN ZIJN VERBAASD DAT ANDERE KINDEREN MAAR ÉÉN VADER HEBBEN.'

Sara Coster (46): 'De allereerste keer dat ik met Luca en Simon had afgesproken, wist ik het eigenlijk al. Via de mail was er al een klik geweest, in het echt voelde het nog beter. Natuurlijk zou het aftasten worden, maar volgens mij zouden deze mannen het wel eens kunnen zijn! Die avond in het café was het einde van een intensieve zoektocht en het begin van een nog lange weg. Een weg die niet makkelijk was maar voor een fantastisch resultaat heeft gezorgd: twee prachtige zoons van wie we alle drie heel veel houden en met wie we intens gelukkig zijn. Ik wilde altijd al graag kinderen, maar dat was voor 'later'. Tot ik de 35 naderde. Ik had nog vijf jaar, beredeneerde ik. Nog zestig eitjes. Dat zou prima kunnen, maar dan moest ik wel actie gaan ondernemen. Zeker omdat ik dolgraag twee kinderen wilde. Maar een partner had ik op dat moment niet. Sowieso duurden relaties nooit lang bij mij, ik ben veel beter in vriendschappen. Die zijn wél voor het leven. Zou het misschien een idee zijn om een kind met een goede vriend te krijgen? Want in mijn eentje, van een donor of een losse scharrel, dat zag ik niet zitten. Dat leek me erg zwaar en niet leuk

voor het kind. Ik wilde graag dat het een betrokken vader zou hebben.

Ik had een vriend die wel in aanmerking kwam. Maar wat als hij een vriendin zou krijgen die zou gaan moederen over ons kind? Nee, dan liever iemand die op mannen viel! Ik belde mijn vriendenkring af of ze iemand wisten, bezocht een COC-feest en een homocafé. Ook woonde ik een bijeenkomst van de stichting Meer dan gewent bij, voor lesbo(wens)moeders en homo(wens)vaders. Toen hun nieuwe site online kwam, zag ik daar als vierde advertentie die van Simon en Luca uit Amsterdam, de stad waar ik woon. Hun wens was een co-ouderschap. 'We willen luiers verschonen, taarten bakken, opvoeden, het hele circus.' Geweldig! Want een co-ouderschap, dat was ook wat ik wilde. Wel moest ik even wennen aan het idee van twee vaders. Maar ik dacht al snel: dat is juist wel stabiel.'

DEZELFDE IDEEËN

'De ontmoeting met de mannen was een feest van herkenning. Onze sociale werelden bleken al ietwat

Lees verder }

'Ik moest wel even wennen aan het idee van co-ouderschap met twee vaders'

ALTERNATIEF GEZIN

'Dat onze zoons tweetalig worden opgevoed, vinden andere kinderen veel interessanter'

verstrengeld en we hadden exact dezelfde droom. We besloten een halfjaar uit te trekken om elkaar goed te leren kennen. In die zes maanden zijn we intensief in elkaars leven gestapt. We hebben elkaars ouders, familie en vrienden ontmoet. We zijn samen op vakantie geweest, naar Rome, waar de ouders van Luca wonen. We zijn zelfs naar het graf van mijn overleden vader geweest. En we hebben eindeloos over kinderen gepraat. Hoe dachten we over het ouderschap, wat wilden we wel, wat juist niet? We bleken alle drie een voorstander van een wat strenge, consequente manier van opvoeden. Het goede gevoel bleef en na dat halve jaar hebben we elkaar symbolisch het jawoord gegeven. Zij gaven mij bloemen, ik had voor hen een babycape laten

maken met de woorden: 'Ik heb lekker twee papa's'. Het was zover, we zouden ervoor gaan!

DRIE MISKRAMEN

'Het eerste kind zou biologisch van Simon zijn. Na een aantal pogingen was het raak. We waren zo ondersteboven dat wij - een wiskundige, een econometrist en een ICT'er - eerst absoluut niet in staat waren om uit te rekenen wanneer ik dan zou bevallen. Elf weken lang waren we in de wolken. Toen bleek het hartje van onze 'Pinda' niet meer te kloppen. Hierna ging het nóg twee keer mis: eenmaal al vrij snel, een andere keer opnieuw na bijna drie maanden. Het was een heftige, verdrietige tijd. Een tijd waarin ik vaak twijfelde hoe het verder moest. Ik was al 39! Toch was stoppen geen optie, ook niet voor de mannen. Er is ze wel gevraagd of ze het niet liever met een andere vrouw wilden proberen. Luca reageerde diep verontwaardigd: 'Natuurlijk niet, we hebben voor Sara gekozen!' Toen uit onderzoek bleek dat ik stollingsproblemen had en bloedverdunners moest gebruiken, ging het wél goed. Eindelijk was hij daar: Lorenzo, ons zó gewenste kind.'

'Ik werd overspoeld door spijt dat ik Lorenzo de helft van de tijd moest gaan missen'

Huilend leverde ik Lorenzo, een paar maanden oud, bij zijn vaders af

SPIJT!

‘Maar de roze wolk bleef voor mij uit; hij was grauw en grijs. Want ik werd overspoeld door spijt. Mijn liefde voor Lorenzo was zo sterk, dat ik het niet te verkroppen vond dat ik hem de helft van de tijd moest gaan missen. Ik had het nooit van mezelf verwacht maar ik ontpopte me echt tot tijgermoeder. Wat had ik gedáán?! Maar ja, we hadden dit zo afgesproken, ik kon onmogelijk terug. En met mijn verstand wilde ik dat ook niet. Maar gevoelsmatig was het zó moeilijk. Daar stond ik dan, huilend, op een winterse zondagavond bij de tramhalte, met Lorenzo van een paar maanden oud in een draagzak op mijn buik, om hem bij zijn vaders af te leveren. Op de terugweg, met mijn lege draagzak, zag ik overal gezinnen achter de ramen zitten. Diep eenzaam was ik dan. Wat een tranen zijn er gevloeid! Achteraf weet ik: het waren de hormonen. De navelstreng moest figuurlijk nog doorgeknipt worden. Na negen, tien maanden begon ik mij weer mezelf te voelen. En ik wist: ik wil nóg een kind met deze twee mannen! Luca en Simon, die al die tijd begripvol waren geweest, mij meer tijd met Lorenzo hadden gegund dan afgesproken was, waren erg blij dat het eindelijk beter met mij ging. En ze waren er voor in! Dit keer ben ik bevrucht met zaad van Luca. Met als resultaat nóg een zoon, Claudio.’

ALLES DELEN

‘Het is het allemaal waard geweest. Ik heb de grootste beloning die er maar bestaat. Twee prachtige, gezonde kinderen, die nu 6 en 4 zijn en van wie ik enorm van geniet. En er zijn twee fantastische mannen in mijn leven die net zo veel van de jongetjes houden als ik. Het is zo fijn om alles met hen te kunnen delen. Als we bij elkaar zijn kunnen we het tot diep in de nacht over onze jongens hebben. Op feestjes trekken wij ons vaak terug, dat is haast onvermijdelijk, want we raken simpelweg niet uitgepraat. We wonen nu bij elkaar in de straat. Wel zo handig als er weer eens een paar gymshoenen gebracht

moeten worden. In principe zijn de kinderen de helft van de tijd bij mij en de helft bij hun vaders, maar dat wisselt wel eens. Bovendien doen we ook dingen met z’n allen, zodat we eigenlijk allemaal 60/60 hebben. Want onze levens zijn sterk vervlochten. Soms gaat Luca met de jongens naar mijn moeder, ik ga mee naar familiefeestjes van de kant van de mannen. Verjaardagen, Sinterklaas, oud en nieuw: alles vieren we met z’n allen. Een tijdje geleden zijn Simon en Luca getrouwd. Ik was de ceremoniemeester, onze jongens mochten de ringen geven. Mijn broer was buitengewoon ambtenaar en heeft hen getrouwd. Zo bijzonder!

Na al die jaren zijn de vaders en ik een strak geoliede machine geworden. We zitten gelukkig nog altijd op één lijn qua opvoeding. En als dat niet zo is, dan praten we erover. Aan sommige dingen die zij belangrijk vinden hecht ik minder - bijvoorbeeld dat de jongens moeten vragen of ze van tafel mogen als ze zijn uitgegeten - maar daar hou ik me dan gewoon ook aan. Dat is wel zo duidelijk voor Lorenzo en Claudio. Ik vraag me wel eens af: hoe doen exen dat die niet meer goed met elkaar kunnen communiceren? Dat is toch verschrikkelijk ingewikkeld? Of het bij óns, met z’n drieën, niet ingewikkeld is om dingen af te stemmen? Ach, we mailen veel en dan is het gewoon reply to all!’

HEEL GEWOON

‘Lorenzo en Claudio vinden de situatie heel normaal, ze weten natuurlijk niet beter. In plaats van dat ze het gek vinden dat zij twee vaders hebben, verbazen ze zich erover dat andere kinderen er maar één

Lees verder }

De wens en de vaders, door Sara Coster, uitgeverij L.J. Veen, € 17,50. In dit boek vertelt Sara Coster over haar zoektocht naar een geschikte vader voor haar kind en de manier waarop ze het co-ouderschap in de praktijk brengt.

ALTERNATIEF GEZIN

‘Alles zit mee: ik heb ook nog een man ontmoet die voor mij de ware is’

hebben! Op school wordt het helemaal geaccepteerd. De blik van andere kinderen wordt er ook door verruimd. Laatst waren er twee meisjes die samen wilden trouwen. ‘Dan kunnen jullie geen kinderen krijgen,’ zei iemand. ‘Jawel hoor,’ zei een ander, ‘Lorenzo en Claudio hebben toch ook twee vaders?’

Verder heeft niemand het erover. Het feit dat één van hun vaders uit Italië komt en onze zoons tweetalig worden opgevoed, vinden andere kinderen eigenlijk veel interessanter! Onbekenden die van niets weten zijn soms erg verbaasd. ‘Goh, wat zijn je kinderen verschillend,’ zeggen ze dan. ‘Lijkt er soms één op je man en de andere op jou?’ ‘Nee hoor, ze lijken allebei op hun vader,’ antwoord ik dan laconiek.’

EEN PARTNER, EEN BOEK

‘Naast mijn droom om kinderen te krijgen had ik nóg een droom. En dat was een boek schrijven. Ik heb alles van de afgelopen jaren op papier gezet en naar een uitgever gestuurd: binnen twee weken werd ik uitgenodigd voor een gesprek. Ze waren erg enthousiast en ik kreeg meteen een contract! Waanzinnig. Op dit moment zit echt alles mee: ik heb ook nog een man ontmoet die voor mij de ware is. Ik heb me een tijdlang bewust afgesloten voor een relatie. Ik wilde het gezin dat ik had eerst op poten zetten. Dat was al ingewikkeld genoeg. Er moest geen andere wind doorheen waaien. Maar dit voelt zo goed nu! Een gezin, een partner en een boek, wat wil ik nog meer?’

‘We willen net zo belangrijk zijn als hun moeder’

Simon (44): ‘Lang dacht ik dat een kind er door mijn geaardheid niet van zou komen, maar toen Luca en ik vier jaar een stabiele relatie hadden, dachten we: waarom eigenlijk niet? Adopteren was een optie maar we wilden graag dat ons kind óók een moeder in zijn leven zou hebben. En met onze drukke banen was fulltime ouderschap ook haast niet te doen. Maar weekendvaders leek ons evenmin iets; dan zou ik me meer een oom voelen. We wilden graag net zo belangrijk voor het kind zijn als de moeder en net zoveel inspraak hebben in de opvoeding, schoolkeuze en andere belangrijke beslissingen. Daarom was een co-ouderschap ideaal. Ik vind het fantastisch om vader te zijn. Ik heb álles voor hen over, dat is echt een oergevoel. Onze zoons vinden hun gezinssituatie heel normaal. De jongste vertelt vaak zorgeloos: ‘Ik heb twee vaders en die slapen in één bed, maar ze hebben wél twee verschillende kussens!’

‘Ik snap mijn zoon beter, en Simon de zijne’

Luca (36): ‘Na de geboorte van Lorenzo was het wel even schrikken dat Sara hem zo moeilijk los kon laten. Het is een van de meest stressvolle periodes uit mijn leven geweest. Het bleek dat er geen garanties waren in onze zo zorgvuldig uitgedachte constructie. We moesten erop vertrouwen dat het goed zou komen. Gelukkig is dat gebeurd! Mooi aan deze manier van het vaderschap vind ik dat wij ook veel vrije tijd hebben, waardoor we iedere week weer fris van start kunnen gaan met de jongens. Het is prachtig om ze te zien opgroeien. Dat ze Italiaans van mij leren maakt mij trots. En het voelt zó bijzonder om een biologisch kind te hebben. Qua liefde maakt het niet uit, maar als er een probleem is snap ik mijn zoon beter, en Simon de zijne. Ook de talenten zijn biologisch verdeeld: mijn zoon turnt, die van Simon schaakt - net als wij. Onze vrees dat mensen zouden zeggen: ‘Wat hebben jullie die kinderen aangedaan met twee homovaders?’ is tot nog toe gelukkig niet uitgekomen. Integendeel, iedereen reageert heel positief.’ ✨